

Net uit: De verdwenen meisjes

De verdwenen meisjes van Helen Grant, vertaald door **Els Franci** en verschenen bij [De Kern](#) (oorspronkelijke titel: *The Vanishing of Katherina Linden*).

Ik was vroeger dol op sprookjes. De dikste sprookjesboeken sleepte ik uit de bibliotheek naar huis om veilig in mijn warme bed te lezen. Het waren niet zozeer de knappe prinses en mooie bedelmeisjes die tot me spraken, maar trollen en geesten, draken en gedochten. Nooit zocht ik naar de moraal van het verhaal, maar naar de huiveringwekkende spanning van dingen die in het normale leven gelukkig nooit konden gebeuren.

Pia, de jonge heldin uit *De verdwenen meisjes*, is net zo. Dol op sprookjes. Vooral nieuwe sprookjes, die haar worden verteld door Herr Schiller, de vriendelijke oude buurman. Pia woont in het Duitse Bad Münstereifel, een stadje zo pittoresk en vreedzaam dat het onmogelijk lijkt dat daar rampen kunnen gebeuren. Maar toch gebeuren ze. Tijdens de optocht van Sint-Maarten verdwijnt er een tienjarig meisje. En een paar maanden later, als de ontzetting eindelijk wat is gezakt en de ouders hun kinderen weer op straat durven laten spelen, verdwijnt er opnieuw een meisje.

Ontplofte grootmoeder

Terwijl de angst door het stadje waart, worstelt Pia met haar eigen problemen. Sinds haar grootmoeder op een spectaculaire en bijzonder gruwelijke wijze om het leven is gekomen, is ze op school een paria. 'Mijn leven had heel anders kunnen verlopen als ik niet bekend had gestaan als het meisje met de ontplofte grootmoeder.' Zo begint het boek, vrij laconiek, in de woorden van Pia zelf, die tien jaar later het verhaal vertelt. Onverschilligheid is haar wapen tegen de gevoelloze klasgenootjes, die elkaar opstoken met het verhaal dat ontploffen erfelijk is, en daarom ver bij Pia uit de buurt blijven. Maar een kind van tien heeft behoefte aan gezelschap, en dat vindt ze bij Herr Schiller en zijn huiveringwekkende sprookjes en legenden over hun stad, het oude kasteel, de ridder die daar woonde, en Koelbloedige Hans, die zich van geen enkel monster iets aantrok. Gezelschap vindt ze ook bij de andere paria van de school, haar klasgenootje Stefan, met wie ze

samen op onderzoek uitgaat naar de verdwijning van de meisjes.

Uiteraard spelen de sprookjes van Herr Schiller een rol in het boek. In het begin hebben Pia en Stefan dat nog niet door, evenmin als de lezer, maar gaandeweg verweven de verzonnen verhalen zich steeds meer met wat zich in Bad Münstereifel afspeelt en heeft afgespeeld.

Duits

De originele, Engelstalige versie van het boek bevat nogal wat Duitse woorden. Ten behoeve van de lezer heeft de auteur achterin een lijstje toegevoegd met de vertalingen daarvan. Toen ik aan het vertalen ging, merkte ik dat veel van die woorden voor Nederlanders gewoon bekend zijn of erg op Nederlandse lijken, en dat het een beetje mal zou staan om die gecursiveerd over te nemen. Bijvoorbeeld: Danke, Deine, Tante, Gott, Grossmutter, Guten Morgen, Leberwurst, Pech gehabt, al stonden er ook minder bekende woorden in, zoals Blödsinn en Heckflosse.

Nederlandse uitgevers zijn over het algemeen niet gecharmeerd van veel cursief in de tekst en al helemaal niet van een roman met woorden die de lezer achterin moet opzoeken. Ik heb de redactie van De Kern toen voorgesteld – en dat voorstel is ook aangenomen – om het Duits niet over te nemen, maar alleen de aanspreektitels Herr, Frau en Fräulein te laten staan, alsmede wat krachttermen, zoals ‘Scheisse!’. Dat laatste omdat het een woord is dat Pia graag mag bezigen, in het Duits, tegen haar vervelende Engelse neefjes.

Recensies

Recensenten in binnen- en buitenland zijn het niet met elkaar eens of *De verdwenen meisjes* een jeugdboek is of een boek voor volwassenen. Naar mijn mening is het geschikt voor iedereen vanaf twaalf jaar. Het is geen sprookjesboek, al spelen sprookjes er een belangrijke rol in. Het is een thriller over een onderwerp dat sterk tot de verbeelding spreekt en dat de laatste jaren regelmatig in het nieuws is geweest.